

Mary Anne lost het op

Dit boek is voor de echte Claire en Margo, Claire DuBois Gordon en Margo Méndez-Peñate.

Original title: *Mary Anne Saves the Day*

Copyright © MCMLXXXVII by Ann M. Martin.

All rights reserved.

© Zuidnederlandse Uitgeverij N.V., Vluchtenburgstraat 7,

B-2630 Aartselaar, België, MMXXI.

Alle rechten voorbehouden.

Deze uitgave door: Deltas, België-Nederland.

D-MMXXI-0001-33

NUR 282/283

Mary Anne lost het op

Ann M. Martin

DELTAS

➤ HOOFDSTUK 1 ◀

‘Kristy! Hé, Kristy!’ riep ik.

Het was maandagmiddag, bijna halfzes, en tijd voor een vergadering van de Babysittersclub. Ik was net van huis vertrokken. Uit het huis naast het onze zag ik Kristy naar buiten stappen. Kristy is de voorzitter van de Babysittersclub. Ze is mijn allerbeste vriendin. We kennen elkaar sinds we heel klein waren. En sinds mijn moeder gestorven is, toen ik nog heel jong was, en papa en ik alleen achterbleven, is ze als een zusje voor me en mevrouw Thomas als een moeder. (De ouders van Kristy zijn een paar jaar geleden gescheiden en haar vader liet hen in de steek. Mijn vader is *niet* als een vader voor Kristy. Hij is niet hartelijk en vriendelijk zoals mevrouw Thomas.)

Het was januari en de sneeuw knerpte onder onze schoenen toen we naar elkaar toe renden. We staken samen de straat over naar het huis van Claudia Kishi.

Claudia is de vicevoorzitter van de club. We vergaderen in haar kamer omdat onze clubtelefoon daar staat.

De Babysittersclub is eigenlijk meer een soort bedrijf dan een club. Het werkt zo: de club vergadert op maandag, woens-

dag en vrijdag van halfzes tot zes uur. Onze klanten bellen ons op bij Claudia thuis en vertellen wanneer ze een oppas nodig hebben. Dan gaat een van ons ernaartoe. Simpel, maar geniaal. (Het idee komt van Kristy.) En wat zo goed is, is dat iedereen die een babysitter zoekt altijd geholpen kan worden, want we zijn met z'n vieren.

Natuurlijk is onze club niet volmaakt. Zo zijn bijvoorbeeld de leden – Kristy, Claudia, Stacey (onze penningmeester) en ik (ik ben de secretaris) – pas twaalf jaar. We mogen 's avonds nog niet zo laat thuiskomen. Stacey is de enige die om 10 uur mag thuiskomen, en Claudia mag sinds kort af en toe tot tien uur babysitten. Kristy en ik moeten in het weekend om half-tien thuis zijn en door de week om negen uur. Dat deed onze club bijna de das om. Nog niet zo lang geleden werden we door andere meisjes nageaapt. Die richtten het Babysittersagentschap op. Ze waren ouder dan wij en mochten thuiskomen wanneer ze wilden. We raakten veel klanten kwijt, maar het Babysittersagentschap heeft het niet lang volgehouden, omdat de leden niet zo goed waren als wij. Nu is alles weer als vroeger, en we zijn blij dat het nieuwe jaar zo goed begonnen is.

Kristy belde aan, en Mimi deed open. Mimi is de oma van Claudia. Ze woont daar ook en houdt een oogje op Claudia en haar zus Janine, want meneer en mevrouw Kishi werken allebei.

‘Hallo meisjes’, zei ze met haar prettige stem. De familie Kishi komt uit Japan. Claudia en Janine zijn in de Verenigde Staten geboren. Hun vader en moeder kwamen hierheen toen

ze nog kinderen waren. Mimi was in de dertig, denk ik, toen ze Japan verliet en heeft dus nog steeds een Japans accent. Ik vind haar accent leuk.

‘Hoi Mimi’, zeiden we.

‘Schiet je al op met je sjaal, Mary Anne?’ vroeg ze. (Mimi heeft me leren breien. Ze helpt me met een sjaal voor mijn vader.)

‘Ja,’ zei ik, ‘die is bijna af, maar zou je me willen helpen met de franje?’

‘Natuurlijk. Dat doe ik graag, Mary Anne.’

Ik gaf Mimi een kus op haar wang. Toen maakten we ons klaar om de trap op te rennen naar de kamer van Claudia. Dat moeten we snel doen. Als Janine thuis is, proberen we altijd langs haar slaapkamer te glippen, zodat we niet met haar hoeven te praten. Janine is een bolleboos. Echt waar. Ze is pas vijftien en zit nu al in de vijfde klas. Ze verbetert alles wat je zegt, dus we gaan haar zo veel mogelijk uit de weg.

Die dag hadden we geluk. Janine was niet thuis. Er brandde geen licht in haar kamer.

‘Hoi!’ groetten we Claudia.

‘Hoi’, zei ze met gesmoorde stem. Claudia zat met haar hoofd in een tas en rommelde erin. Plotseling kwam ze overeind en hield triomfantelijk drie roze spekkies in haar hand.

Claudia is verslaafd aan junkfood. Ze koopt snoep, koeken en andere dingen en verstopt die dan in haar kamer. Ze eet de hele dag door, de maaltijden inbegrepen, en het lijkt wel alsof ze nooit een kilo aankomt of ook maar één puistje krijgt. Ze

gaf ons ieder een spekkie, maar ik wilde er geen. Papa vindt het niet leuk als ik mijn bord niet leeget en ik eet al niet veel. Claudia gooide het spekkie weer in haar tas. Ze kon het straks niet aan Stacey geven, want Stacey heeft suikerziekte en mag niet zomaar snoepen.

‘Al telefoontjes gehad?’ vroeg ik. Het was net halfzes, maar soms belden onze klanten vroeger.

‘Eentje,’ zei Claudia, ‘de moeder van Kristy. Ze heeft donderdag iemand nodig voor David Michael.’

Kristy knikte. ‘Onze vaste babysitter is ermee gestopt. Mam zal nog wel vaker bellen.’

Kristy heeft twee broers op de middelbare school, Sam en Charlie, en een jonger broertje, David Michael, die zes is. Sam, Charlie en Kristy moeten elk een middag per week op hem passen. Voor de andere twee dagen had mevrouw Thomas een vaste babysitter, maar ik wist dat die vaak afbelde.

‘Hallo allemaal!’ riep een stem. Stacey kwam de kamer binnen en ze zag er zoals altijd adembenemend uit.

Stacey zelf zegt altijd dat ze er gewoon uitziet, maar dat is onzin, ze ziet er schitterend uit. Vorige zomer is ze van New York City naar Stoneybrook verhuisd. Ze ziet er al heel volwassen uit; ze draagt hippe kleren en ze heeft de mooiste accessoires, zoals een diadeem met parels en armbanden met edelstenen. Ze heeft zelfs een paar oorbellen van echt goud. Ik zou er alles voor overhebben om zoals Stacey te kunnen zijn. Niet om suikerziekte te hebben natuurlijk, maar om in New York gewoond te hebben en om me iedere dag als een model te